

[Alvilda Larsen.]

regeringen for længst langt stærkere havde tilbagevist disse angreb på byggestøtteleven og havde fastslået, at det at låne penge ud ikke er det samme som at yde tilskud.

Med den boligmangel, vi har, og den rolle, som boligproblemet som helhed spiller, bør der gøres noget effektivt for at standse denne læggen boligstøtteleven for had. Talen om andre finansieringsformer end statslån er jo hul og hyklerisk, for et hus eller en lejlighed kræver lige megen kapital af det samlede kapitalmarked, hvad enten staten eller private låneinstitutter skal låne ud. Jeg synes derfor, det er på høje tid, befolkningen får at vide, hvad den egentlige opfattelse er hos de borgerlige partier, hvad deres egentlige mål er med disse angreb på boligstøttelevgivningen — og når jeg taler om de borgerlige partier, tænker jeg også i høj grad på det radikale venstre. I virkeligheden er der jo ikke tale om noget som helst andet, end at disse partier mener, at der i dag simpelt hen investeres for meget i boligbyggeriet. Denne investering, hævdes det, bør nedsættes til fordel for investering i andre erhverv og objekter. Jeg kan måske optrække linjen endnu klarere: det, disse partier egentlig mener, er, at der bygges for meget her i landet, der bygges for mange boliger; det, man ønsker, er simpelt hen, at vi skal bygge mindre.

Nedskæringen af boligstøtten, nedskæringen af de millionbeløb, der stilles til rådighed, medfører, at der i det kommende år kun kan bygges 16 000 lejligheder, hvor der før krigen blev bygget 20 000 lejligheder; men denne nedskæring, som vi allerede har fået, er efter disse partiers opfattelse åbenbart ikke tilstrækkelig stor, skønt alle har talt om det katastrofalt lave byggeri under krigen som årsag til bolignøden i dag. Dengang, under krigen, hvor man altså erkender at byggeriet var for lavt og forårsagede bolignøden efter krigen, havde vi et byggeri på 13 000 lejligheder årlig. Vi nærmer os nu med et byggeri på 16 000 lejligheder efter min mening i betænkelig grad denne norm. Det er altså det, man stiler henimod. Disse kendsgerninger bliver imidlertid sikkert på vælgermøderne pakket ind i løsagtig tale om, at det, man tænker på, kun er, at der skal

være normale private lånemidler til rådighed og påstanden om milliardbeløb i statsstøtte. Danmark har ikke råd i dag, lyder det, en i øvrigt vekendt strofe, der får én til at stille det spørgsmål: hvornår har Danmark mon haft råd, og hvornår vil landet få råd? Investering, investering råbes der på som led i den nødvendige industrielle udvikling, hvis Danmark skal holde trit med andre lande. Der skal bygges og bliver bygget atomkraftværker, nye lufthavne, store nye transportanlæg. Dette er der også peget på fra anden side, og man spørger, som jeg gør det her i dag: hvad med de mennesker, der arbejder, der producerer? Kan man overhovedet forestille sig en teknisk udvikling af stort omfang uden samtidig at tænke på, at menneskene skal have tag over hovedet? Selvfølgelig kan man ikke det, det er utænkeligt. Boligbyggeriet må under alle omstændigheder foregå i takt med den øvrige udvikling; det kan ikke være et spørgsmål om enten-eller.

Vi har i dag et forfærdende problem, bolig mangelen. Det er lejligheder, lejligheder og atter lejligheder, der diskuteres mand og mand imellem i tog og sporvogne, ja, over alt, hvor folk mødes. Det diskuteres på boliganvisningsudvalgenes årlige konference. I år har to borgmestere i København talt om den lidelse, det var dagligt at stå over for ubeskrivelige menneskelige tragedier. Det er utænkeligt, at venstresindede, konservative og radikale kommunalfolk vil fortie eller benægte, at det er en daglig foreteelse, at folk beder, tigger, trygler og truer kommunen for at få en lejlighed, og at disse folk ikke ved, det er en umulighed at skaffe den. En borger i Gladsaxe har udkastet den tanke, om ikke tiden var inde til nu at danne en forening til bekæmpelse af bolignøden. Manden har klaret sit eget boligproblem, han har lejlighed; men efter hans og mange andres opfattelse er bolig mangelen stadig — og det er også rigtigt — vort samfunds mest brændende problem. Han mener, at vi her inde på tinge må råbes op på en sådan måde, at kravet om flere boliger ikke kan sidde overhørigt.

Endelig vil jeg understrege endnu et problem. Det burde egentlig være overflødig, men spørgsmålet er for alvorligt til at lade noget uforsøgt — jeg henvender mig i særlig grad til det ærede medlem fru